

Kerék-Bárczy Szabolcs: Egység a sokszínűségben

A demokraták oldalán nem csitulnak a kedélyek. Az MSZP—Együtt 2014-PM október 22-én írja alá azt a megállapodást, amelyen – amint az a napokban elhangzott több harcos nyilatkozatukból kiderül – nem kívánnak később sem változtatni. Azért egy nappal a paktum ratifikálása után, 23-án együtt állnak föl a színpadra egy sor olyan szervezettel, amelyekkel az egységet kívánják demonstrálni. Sajátos egységet, amelyben minden más politikai csoport számára egyetlen lehetőség marad: feltétel nélkül támogatni a Mesterházy-Bajnai tengelyt. Ám ez a tengely még igen csak rövid, és közel-távol nincsen annyi szavazó, akiknek a voksával le lehetne váltani Orbánékat. Márpedig ez a célunk.

Érdekes, hogy még mindig szükséges a demokrácia alapkérdéseivel foglalkozni. De tegyük, hogy néhány dolgot tisztázhassunk. Azért szerveződnek különféle pártok, mert az emberek nem ugyanúgy képzelik el az ország jövőjét, nem ugyanazt gondolják az állam szerepéről a közszolgáltatások előállításának módjáról, a társadalmi szolidaritásról és még egy sor más kérdésről. Ám mindegyikük meg van győződve a maga igazáról, s azért küzd, hogy a közhatalom megszerzésének segítségével az általa vélt jó irányba mozdítsa az ország szekerét.

Ez a tiszta képlet 2010-ben érvényét veszítette. Hiszen a Fidesz egy önkényuralmi-oligarchikus rendszer kiépítésébe fogott, amelynek egyik pillére a kizárólagos hatalmát fokozatosan biztosító közjogi rendszer kialakítása, valamint a saját klientúrája uralmának megszilárdítása a közpénzek magánzsebekbe áramoltatásával, a véleménymonopólium kialakításával és az államkapitalizmus bevezetésével. Ennek a hatalomnak az eltávolítása a demokrácia és a köztársaság rehabilitálása, valamint az ország emelkedő pályára állítása érdekében csak a legszélesebb körű demokrata összefogással lehetséges.

Mit jelent a „legszélesebb kör”? Azt, hogy a választási, és majdan egy esetleges kormánykoalícióban, a valós társadalmi támogatottsággal rendelkező összes párt részt vesz. Szövetségük kovásza jogállam (ha úgy tetszik, a 2010. április 1-jén érvényes alkotmány) iránti elkötelezettségük. A többi közpolitikai kérdésben azonban helyenként élesen szemben állnak egymással, ám világosan felismerik, hogy nem elég leváltaniuk a Fideszt, de együtt is kell kormányozniuk, és ennek érdekében kompromisszumos megoldásokat kell kiizzadniuk közösen az alapvető közpolitikai területeken. Másként nincs kormányváltás, nincs demokrácia Magyarországon.

Az MSZP-n és az Együtt-PM-en kívül az egyetlen valós társadalmi támogatottságú párt a Demokratikus Koalíció. Az a DK, amelynek világos programja van, az ország minden szegletében képviselteti magát, és 106 egyéni képviselő-jelöltjei megkezdték a lendületes felkészülést a választásra. Ám az MSZP és az Együtt-PM nem akar mit kezdeni Gyurcsány Ferencel. Nem akar, mert ha akarna, tudna. A volt miniszterelnökkel kapcsolatos főbíájuk túlnőtt Orbánékén is. Egy külföldi barátom azt kérdezte tőlem, hogy „nem azért csitulnak-e le mostanában a fideszes gyurcsányozások, hogy teret engedjenek az emeszpés és együtt-péemes

gyurcsányozásnak? Nem valamilyen fura munkamegosztás érvényesül-e itt a kormányzók és a két baloldali párt között? Nem ugyanaz-e a szocialisták forgatókönyve, mint 2010-ben, amikor mindent elkövettek az MDF parlamentből való kiszorítására, s ezzel is hozzájárultak a Fidesz kétharmadához? Ki a fő ellenfél itt, Szabolcs?” – Így a barátom. A kérdés világos, ott lóg a levegőben, a minden kétséget kizáró választ nem a DK-nak, hanem Mesterháznak és Bajnainak kell megadni.

Pártok azért jönnek létre egy országban, mert az emberek nem ugyanúgy gondolkodnak a jövőről. S ez a demokrácia alapja: a polgárok egy széles palettáról választhatnak, s dönthetnek, hogy időről-időre ki képviselje közös ügyeinket. Márpedig a pártok a hétköznapi élet közérthető, apró ügyeivel foglalkoznak. Olyanokkal például, hogy ki legyen a fő döntéshozó az én egyéni életemmel kapcsolatban: az állam, vagy én magam, netán mindkettő és milyen arányban? Ki döntsön a jövedelem felhasználásáról és annak mekkora szeletéről: az állam mekkoráról és én milyen hányadáról? Mit és hogyan tanuljanak gyerekeink? Hogyan osszuk el a közös javakat: egyenlően, alanyi jogon járjanak segélyek és járandóságok szegénynek és gazdagnak egyaránt, vagy legyen arányosabb a közteherviselés és rászorultsági alapú a segélyezés? Millió egyéb téma sorakozhat még itt, de a lényeg ugyanaz marad. Tudniillik ha elfogadjuk, hogy csak az MSZP és az Együtt-PM Orbánék alternatívája, akkor ezzel azt állítjuk, hogy az államosításról, a fedezet nélküli rezsihazugságról, a minden alapot nélkülöző „harminc éves kor alatt mindenkinek munkát adunk” demagógiájáról és hasonló üres, megvalósíthatatlan ígéretekről fog szólni a következő négy év is, és abból nem hogy növekedés nem lesz, de tovább duzzad az adósság és a London felé utazni akaró fiatalok már amúgy is szívszorítóan hosszú sora. Nekünk, demokratáknak, össze kell tépnünk Orbán forgatókönyvét, és saját jövőképet kell alkotnunk; nem védekeznünk kell, hanem előre menni, hazánk érdekében.

Szabadelvű konzervatívként azért csatlakoztam a DK-hoz, mert ez az egyetlen szervezett, mérhető támogatottsággal rendelkező párt, amely felnőtt, döntésképes emberekből álló közösségként tekint a társadalomra, ezért nem ígér felelőtlenül, világos különbséget tesz a demokraták és a jogállamot lebontók közt, ezért kizárja a kiegyezést a Fidesszel, amely szabályozott, de szabad piacgazdaságot akar a kommunista diktatúrát idéző központosított gazdaság helyett, amely valódi társadalmi szolidaritást óhajt és nem a kevés kiváltságos országát, amely nem nyújt segédkezet egyetlen oligarchának sem, és nem fogad el tőlük támogatást, amely a hazafiságot, a nemzeti érdekek kiteljesítését a nyugatos polgári demokráciákhoz, vagyis a transzatlanti közösséghez hasonlóan kívánja elérni. Aki azt szeretné, hogy ezen értékek megingás nélkül megjelenjenek a parlamentben és az áhított következő kormányban, azok nem tudnak másra, mint a DK-ra szavazni. Aki önfeladást vár el tőlünk, vagyis azt, hogy ne induljunk a választásokon, és gondolkodás nélkül álljunk be a két másik párt szövetsége mögé, azok nem mondanak mást, mint hogy hagyjunk cserben több százezer magyar embert, mondjunk le reményeikről, adjuk fel álmaikat. Akik ezt követelik, azok ezzel azt is a világba kiáltják, hogy nem kérnek az emberek közti összefogásra épülő, mindig jobb teljesítményre ösztönző kapitalizmusból, nem kérnek a mutyizást minden szinten elutasító, tisztakezű országból, nem kérnek az egyenes beszédből, bátor demokrácia-akarásból. Az ő számukra Gyurcsány Ferenc takaró, akivel leplezni akarják rossz

lelkiismeretüket. Én ebbe a gyermeteg játékba nem kívánok beszállni. Ennél sokkal többet ér szülőházám, sokkal többet érdemelnek gyermekeim.

Válaszúthoz érkeztünk, nincs mellébeszélés, mismásolás, a dolgok elkenése. Országunk bár földrajzilag kicsi, a közös ügyeinket egy nagy asztalnál dönthetjük el, ahová elférnek mérsékelt szociáldemokraták, liberálisok és konzervatívok. Örülünk kellene annak, hogy bár Orbánéknak a demokraták, a mi megosztásunk volt a célja a választójogi törvény megalkotásával, mi együttműködésre ítéltünk, párbeszédre, kompromisszumra és megállapodásra. Tiszteljük egymás értékeit, programját és szavazóit. Erőnk a sokszínűségben rejlik. Hazánk jövője a sokszínű összefogásból fakadó egység.

http://galamus.hu/index.php?option=com_content&view=article&id=334111:egyseg-a-sokszinusegben-334111&catid=9:vendegek&Itemid=134